

mandskabet i Spanien, og det er ude af trit selv med præsident Bush.

Statsministeren må da indrømme, at det sætter meget alvorlige spørgsmålstejn ved statsministerens evne til effektivt og ordentligt at lede det danske EU-formandskab.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Man kunne næsten, når man hører hr. Keld Albrechtsen, få det indtryk, at er der to, der står sammen i verdenspolitikken, så er det præsident Bush og hr. Keld Albrechtsen. (*Munterhed*).

Det næste, jeg vil sige, er, at det er en rørende omsorg, hr. Keld Albrechtsen viser for den danske regerings varetagelse af EU-formandskabet. Når man tænker på, at hr. Keld Albrechtsens eneste mission i dette Folketing er at lægge sten i vejen for regeringens varetagelse af EU-formandskabet, så er jeg rørt til tårer over at høre hr. Keld Albrechtsens omsorg for vores varetagelse af EU-formandskabet.

Jeg kan bare sige beroligende til hr. Keld Albrechtsen: Der er overhovedet ingen problemer for regeringen i Mellemøstenpolitikken i relation til EU. Det, jeg har sagt, det, udenrigsministeren har sagt, og det, europaministeren har sagt, ligger alt sammen inden for rammerne af det, der er EU's politik på det her område.

Keld Albrechtsen (EL):

Man kan i hvert fald forstå den melding fra statsministeren, at fra nu af er det statsministeren, der bestyrer udenrigspolitikken, og udenrigsministeren og europaministeren er rettet ind efter, hvad statsministeren siger. Man må håbe, de hører, hvad han har sagt her i spørgetiden, således at man kan være sikker på, at de fører den samme politik som statsministeren; det gjorde de i hvert fald ikke i sidste uge.

Så vil jeg godt spørge statsministeren: Efter at statsministeren var i USA, har vi set en voldsom højredrejning i dansk udenrigspolitik, i hvert fald den, der ledes af statsministeren, og vi har set i sidste uge, hvordan statsministeren søgte at tolke præsident Bushs linje, endda så meget, at han, da han kom til Athen, gentog den samme forståelse for den israelske aktion, som han havde fremlagt om tirsdagen, og ikke havde opdaget, at præsident Bush i mellemtiden havde skiftet holdning. Den danske regering var i et døgn ude af trit, og nu er den da *helt* ude af trit selv med præsident Bush.

Så kan statsministeren mere sig over, hvis der skulle være sket det, at den amerikanske præsident er kommet nærmere til Enhedslistens holdninger end til regeringens holdninger, men det viser da, hvor langt ude statsministeren er i sin håndtering af udenrigspolitikken.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror, det ville gøre præsident Bush meget utryg, hvis jeg fortalte ham, at han havde nærmet sig Enhedslisten i Danmark. Men så galt står det heller ikke til.

Jeg står jo her med den tale, som præsident Bush holdt om Mellemøstensituationen, hvor han siger – med lidt andre ord, men meningen er den samme, som jeg har udtalt, nemlig: Terroren må stoppe. Ingen nation kan forhandle med terrorister. Man kan ikke skabe fred med dem, der kun har døden som mål.

Det kan ikke siges stærkere, og det er nøjagtig det samme, jeg gerne vil give udtryk for med de ord, jeg har brugt, nemlig at det er nemt at sætte sig ind i, hvorfor israelerne reagerer, som de gør. Men enhver kan jo også med sin forstand forstå, at man ikke kan skabe varig fred i Mellemøsten, hvis terror bliver gengældt med modaktioner hver eneste gang, først den ene vej og så den anden vej. Derfor må vi sige til begge parter: Stop det vanvid. Stop terrorbomberne. Ryk tilbage fra de besatte områder. Kom til forhandlingsbordet. Sørg for, at to levedygtige stater, Israel og Palæstina, kan leve fredeligt side om side inden for sikre og garanterede grænser.

Det er det, det drejer sig om, og det er der ikke meget nyt i. Det er altså kun hr. Keld Albrechtsen, der prøver at opfinde nogle stridigheder, der ikke findes.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu synes jeg, statsministeren bringer en melding ind i det, som er meget foruroligende. Statsministeren vender sig på det kraftigste imod terror. Det gør Enhedslisten også, det er jo ikke derom, diskussionen står; vi vender os alle imod selvmordsbomber. Men nu siger statsministeren så med et citat fra den amerikanske præsident, at han ikke vil forhandle med terrorister.

Skal det forstås sådan, at statsministeren ikke vil forhandle med den palæstinensiske regering og med Arafat? Det er jo det, statsministeren nu antyder. Jeg kan sige, at sådan tror jeg i hvert fald ikke, at verdensoffentligheden har opfattet præsidentens budskab. Det tror jeg ikke. Anty-